

HÉVIZI OTTÓ

Mitől szabad

Biztosabbat tudnak az eljövendő
látomásnál, fehér hullásukban
ezért nem gyönyörködnek az angyalok.
Elnézik a fényétől belobbant
délután, ahogy félbehagyva,
ami megtörtént, szétszóródik
tetőn és véletlen térségeken.
Üregek fordulnak ki a hegyből,
s mint ereszkedett árnyak fakadnak el,
ha leérnek a fojtott völgyekig.
Száműzetésük az óvatlan figyelemé,
így hallgatják ki egy téli utca
roppanásait, a háztövekhez surrant
lomhácska prémeiket. Ha álmában
lepnék meg a várost, szárnyuktól
ügyetlen öleléssel, a folyó örök
torlásokban állna, forrón és
érintetlenül. És mellettük a partok
éppen úgy úsznának el, lassú
forgásban, kipróbált éleikkel
mind közelebb -. Mitől lehet
megóvni téged, ki rendjűkbe tartozol,
mitől szabad. Messzebről látlak
visszatérni mindig, mint ahová
a hajak és a körmök földje ér,
a töredelmes járatokban föltolul
ez az éjszaka is, egy lépcsőház
kiad magából, szembejössz velem.
Én is tudom, ott történetekben
döntenek mindenkiről, s csupán
a sorsukra néma lényeket hagyják
magukra még -. Megágyazol, valahol
ugatások őrzik a bevérzett, téli
parkot s a szobrok feltépett kötéseit.

az epilógus tágassága

- - -, ezzel a biztatások földje,
mint egy élveteg úrnő, magához inti
hű alattvalóit. Túl az óvatlan
emlékeken, megint folytatható,
érintve s hallva vezettetünk e jártányi
kert tiltott ösvényein és a léptek
kegyes csalással megint magukhoz
vonzanak egy biztos járatot.
Elkövettük idáig őt - - - - -
mind távolabbról és - most, hogy
e tágas mondatok így egymásba nyílnak -
már végképp történetére hagyva.

Egy néhai poéta idézése

Samu Attilának

Hűtlenebbül ejthetnénk-e róla szót,
mint, ahogy tesszük, így, egy ablakszeglet
késő délutánján, mikor átenged
magán egy arckép még minden láthatót -

a nyílt térségek felszívódnak lassan,
és ami a táj fényével változott,
most az egyre élesebb vonásokon
áll ránkkövílve szemben egy-alakban,

s vonz mind közelebb: tisztábban látni még,
a holt képet magával megsebezni
és a testtel fölítatni bensejét -

hogy ne tűnjék ki végül elmosottan:
nma fázékony égen nem áll senki
ott, "szemben az összenőtt oszlopokkal".